

1. Elvide Özdemir

Gazze'ye Doğmayan Güneş

“Amenna ve Saddakna”

- Anne şeker de getirirler mi?
- “Getirirler.”
- Gazze’de çok çocuk var.
- “Onlar hepsini düşünmüştür.”

“Ne güzel gözlerin var çocuk, ne güzel ellerin, ne güzel gülüyorsun, ne güzel ah çekiyorsun.” dedi.

O akşamdan sonra gözlerim iftarı olmayan oruçla kitlendi. Toz toprak kokusu, yosun kokusu, küçük çocuk kokusu, abi-teyze kokusu, baharat ve barut kokusu... En çok deniz kokusu. Gidip gelip anneme soruyordum.

- Ne zaman gelecekler?
- “Sabah olunca.”
- Beni görecekler mi?
- “Elbette.”
- Peki savaşı onlar mı bitirecek?
- “...” (Cevap yok.)

Elim, ayağım... birbirine dolanıyor, küçük boyumla büyük gemiyi bekliyordum. Umutlarımı, bedenimi ayağa diken; dengemi sağlayan, çocuk oluşumu hatırlatan... Büyük gemi. Gazze'ye doğacak güneşim. Niyet ettim, orucum ona şükür içindi. “Gönül, rotası olmayan bir kayığa atlayınca atlasları devirip bir bayram sabahına uyanırmış.” Babam öyle söylemişti. Ben her gece o güne uyanmak için yatıyordum. O günün kayığını babam kullanacaktı. Söz vermişti. Bayramıma yaklaştıkça ben susmuyordum. Telaşım acelem vardı. Mutlu olduğumda ağız dolusu gülüşlerimi saklayıp, tebessüm ediyordum. (O gün ihtiyacım olur da yetmezse diye.)

Gece hava sıcaktı, evin çatısındaki eski koltukta yatmışım. Beş yüz metre uzaktaki patlama sesini net duyardım buradan. Korku dolu, kerpiçten bir çatıydı... (Zaten evimiz de kerpiçtendi. Duvarları kireçliydi havası paslıydı. Küf kokardı. Yaz-kış çerçeve de asılmazdı, duvarları hep çıplaktı. Pek havadar da değildi çünkü pencereleri küçüktü. Ev de küçüktü.)

1. Elvide Özdemir

Gazze'ye Doğmayan Güneş

O gece, çatıda yattığım o gece karşıımızdaki en yakın iki katlı binayı perde edindim kendime. Kendimi ve gemideki o insanları oyuncu niyetine yerleştirdim. Bende resim veya fotoğrafları yoktu. Onları hiç görmemiştim. Pankartlardaki adamların yüzlerini yerleştirdim hayalimdeki filme. Yarının sineması bu gece karşı binada oynuyordu. Senaryoyu tekrar tekrar yazıyordum. Oyuncular tekrar oynuyordu. Komut yeniden veriliyordu. Ve bu oyun beni sabaha çıkaracaktı...

Kalbim hala elimdeydi. Her adımım şükür niyetiyle vurdu yere. Her adım, bir şükür. Hızlı hızlı şükürler. Bugün bombalar içimin narin evini yıkamazlardı. Hiçbir patlayış can verip yeniden öldüremezdi ölen canları. Canlar başka canlara aitti. Bütünleşen bu parçalar ölü veya diri... Ve belki de şehit. Her şeye şahit bir şehit...

Mekanların zamanları ifade edişine tanık oluyordum. Bu liman benim bayram sabahımdı ikna oldum. Yola revan olanlar geldi. Kalbi sıkı düğümlerle birbirine bağlanmışların içinde bu şehir de vardı. Belli... Yüzlerindeki fazlaca tebessümle onlar da bizim yüzlerimize teşekkür ediyordu. "Önce dinlensinler" demişti babam.

- *"Her eve girelim, her çocuğu görelim. Zaten biz epey dinlendik."*

Onların çantalarında balonlar vardı. Kıyafet ve yiyecek olan her şey, eşya olan her şey. Ben bir balonları gördüm bir de kırmızı elbiseli sarı uzun saçlı oyuncak bebeği. Irmakların nurunu yüzünden atamayan yüzler, cennetten çıkmış veya üzerinde yürümüş ayaklar, Gazze'de o gün güneşi doğurmuştu. Ben kabul olan duamı yaşıyordum.

Bir amca vardı ki saçlı sakalı ağarmış orta boylu. Ramazan amca. Tüm çocukları topladı etrafına ve oturdu ortamıza. "Size yolculuğumuzu anlatayım yavrucuklarım" dedi. (Tabi Arapça)

- *Bir Hristiyan arkadaşımız Müslüman oldu, adını değiştirdi, Kur'an okumayı öğrendi. Yol boyu İslami işlerle meşgul oldu ve namaz kıldı...*

"Nasıl yani" dedim. "Burada kimse Müslüman olmuyor!" (Elbet oluyordu, ben bilmiyordum.) Bu henüz benim yaptığım ilk çıkıştı. Hep konuşmak istiyordum, her şeyi anlatmak istiyordum. "Biz çok çektik, duyun! Abim şehit oldu, evimiz yıkıldı, duyun!" Diyemedim... Ramazan amca sakindi, tebessüm etti lafa atlamama hiç kızmayıp bana çikolata verdi.

...

1. Elvide Özdemir

Gazze'ye Doğmayan Güneş

Yol güzeldi, yolcular keyifliydi. Hava yine sıcaktı. Toprak sıcaktı. Terliklerim bugün biraz küçük geliyordu. Kırmızı elbiseli bebek benim olmuştu. Duvarlar hala paslı ve yemek hazırdı. Evimizin önündeki küçük bahçeye yer sofrası kuruldu. Her ev bir yer sofrası kurmuştu. Ölü binaların külleri içinde kalmayı başarabilen her ev! Sağım solum. Her yer enkaz yığını, harabe. Yine de annemin zahterli ekmeğinin kokusunu alıyorum. Sonrasında şükürler ve sofraya dualar. Güzel niyetler ve açılan oruçlar. Yedi yüz elli kişinin hepsi mutluydu. Bir ağabey vardı. Sürekli fotoğrafımızı çekiyordu. Kirli ellerimiz, kavruk yüzlerimiz, yorulmuş gözlerimiz, büyük akıllarımız (ve belki yüreğimiz) onun için mutlak güzellikti. Aranmış ve nihayet bulunmuş bu yüzler ona bizden çok daha güzel görüntüyordu. Gördüğünü bana hissettirdi.

Bir çocuk güldü. Sonra bir çocuk daha. Sonra gülen çocukların sayısı arttı. Yeni arayış ve buluşlar. Bize gelmişlerdi. “Bize iyi gelmişlerdi!” Hiçbir eli gülsüz bırakmayan eller sadece manevi anlamda değil fiziksel anlamda da yaralarımızı sarıyorlardı. Tedavisi yapılmayan insanlar bugünlerde iyileşiyordu. Bize çürük parçalarımızı attırıp, sağlam, diri, güçlü yapan; bize bu çelikliği hissettirenler her gün daha da güçleniyordu. Gazze Kudüs ve İstanbul... Güçleniyordu. Güzel giyimli karnı tok çocuklardık artık ‘tıpkı diğerleri gibi’. Gazze’nin dükkanları o gün erkenden açıldı. Alışverişler ve paneller yapıldı. Artık bilinçlenecek insanlar vardı. Bu Hristiyan veya Müslüman olanların ortak bir duasının vesilesiydi. Halk kendini kalemle geliştiriyordu. Acıları dertleri vardı. Bu kafi.

Dil, ortak algı ise farklı dil nasıl bir algıydı? Lisan bu noktada eksikti. Saatlerdir farklı lisanlarla aynı konu konuşuldu. Yolcu teyzenin anlattığına göre Mavi Marmara’da da benzeri olmuştu. Bir yanda çan sesi duyulurken öbür yanda öğlen namazı kılınıyordu. Ne ender görülen muaccib bir durumdu ama mümkündü. Hayret verene sebep olan yine eşref-i mahlukattı. Mucizeler oluşturmak için evvela bir kurtuluş duvarı örülecekti. Simgesel ama anlamlı. Sonra ise hayallere çokça yer verilecekti. Bu duvar mazluma refah olacaktı. Gözyaşları alimlerin kalemlerine mürekkep olmuş, mermi gibi dolduruyorlardı. İman, ikrar ve zikir bu gözyaşını verenin de yolu göstereceğini bildiriyordu. Ki O der ki;

“Elbette zorluğun yanında bir kolaylık vardır.

Gerçekten, zorlukla beraber bir kolaylık daha vardır.” (İnşirah, 5-6)

Gün, geceye dönerken renkler buharlaştı. Beyaz caminin avlusunda ben, iki erkek kardeşim ve diğer Gazze çocukları denize bakarak günün batmasını bekliyorduk. Ellerimizde çikolata, şeker ve balonlar, üzerimizde yeni kıyafetler. Havada hala bir baharat kokusu var ve gül.

1. Elvide Özdemir

Gazze'ye Doğmayan Güneş

Güller hala var. Ağaçlar az ve zemin sarı. Binalar da sarı. Yalnız cami beyaz. Topraklar hala verimli ve portakal çiçekleri. Geride kalan her yer ise enkaz yığını.

Fotoğraflarımızı çeken Furkan ağabey yaklaştı. Artık bizi tek tek eliyle gösterecek kadar iyi biliyordu. Biz de onu. Cebinden yine şeker çıkardı ve yanımıza oturdu.

“Ben buraya gelmeyi çok istedim. Annemi özleyeceğimden korktum. Ama bu kısa bir veda dedim (belki uzun). Sonra hem sadece biz değil, o gemiye her milletten insan binmişti. Keman sesi ile denizlerde ilerledik. Zikirlerle, şükürlerle ve hatta ayinlerle, hahamlarla bir olduk. Niyet bir olunca her yerde bir olunabilir. Sen büyüyünce bir ol, bizi unutma, gel ziyaret et, bir de gül al!” dedi. Ben anlayacak kadar büyümemişim, anladım. Ona bakıyordum zaten sadece “İyi ki geldiniz!” diyebildim.

“Gelemedik ki.” dedi. Geldiniz ya, bana şeker verdiniz!

Zihnim karıştı. Beynimde patlayan bir bomba sesi daha vardı ve şaşkınlığım rengi atan yüzümden belliydi. Bir perdede sevinç lekesi olsa ellerim, ellerim ki gözlerime nispeti, gözlerimi ovuşturdum.

“Lem nehcu kulubena”, “Biz kalbimizi terk etmedik.” benim hayal perdemde bu yazının ne işi vardı?

“Hayır geldiniz, yalan söylüyorsun.” diye çemkirdim. Ne yaptığımı bilemedim. Ben ne yaşadım? Sordum, sorguladım.

“Hayır yalan söylemiyorum.” dedi. Evet, yalan söylemiyordu. O zaman ben yalan söylüyordum. Bunlar o geceki oyunumun tekrar yazılan senaryosuydu. Furkan ağabey gelememişti, Ramazan amca da. Çünkü Mavi Marmara gelmemişti. Birkaç saldırı ve yedi yüz elli kişiden on Türk şehitti. Her şeye şahit olan şehitler... Güller gerçektir. Ve güller onlardan gelen kokuların tesiriydi.

Yedi yüz elli kişi mutlu değildi, Kimse şeker getirmedi. Ben orucumu açamadım. Kimse fotoğrafımızı çekmedi. Mavi Marmara Gazze'ye hiç varamadı. Zaten o gün güneş de doğmadı.